

וַהֲנֵפֶשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בַּיָּד רַמָּה וְגֹו' אֶת הָא מְגַדֵּף וְנִכְרְתָה הַנֵּפֶשׁ הַהִיא מְקֻרָב עָמָה (טו, ל)

וַהֲנֵפֶשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בַּיָּד רַמָּה וְגֹו' אֶת הָא מְגַדֵּף וְנִכְרְתָה הַנֵּפֶשׁ הַהִיא מְקֻרָב עָמָה. כִּי דְבַר הָא בְּזָה וְגֹו'

הִכְרָתָה הַנֵּפֶשׁ הַהִיא עֲוֹנָה בָּה (טו, ל-לא)

יש לדקק בכפיפות הכתוב דבריו והכרתו ואח"כ חזר לומר היכרת תכורת צ"ב.

יש לבאר, דקי"ל אין מזהירין מן הדין וכותב מהרש"א דהטעם הוא משום דעתן זה שלא כתיב בה עונש להדייה חמיר טפי מעון המפורש בו עונש ולכן אין עונשין דין די לזה בעונש שבעה"ז רק עונשו שמור לעונה"ב ע"ש,

ונראה דבזה ילו"פ הא דאמרו ז"ל (ברכות ד, ב) כל העובר על דברי חכמים חייב מיתה, דכל מילתא דרבנן אסמכהו אלאו שלא תסור,

וצ"ע דהא בלאיון המפורשין בתורה לא מצינו בהו מיתה ואי משום לא תסור אמאי חייב מיתה, דכל מילתא דרבנן אסמכהו אלאו שלא תסור,

וצ"ע דזהא בלאיון המפורשין בתורה לא מצינו בהו מיתה ואי משום לא תסור אמאי חייב מיתה, אכן הביאור דבכל הלואין שבדברי תורה אין דין עונש בעונה"ז רק בענש לעונה"ב, ולעומת כן מילתא דרבנן קיל טפי ומה"ט בענש בעונה"ז,

והנה מדרך הרשיים הוא אשר במילתא דרבנן עובר יותר בפרשסיא שיכל לבהירם ולומר שאין זה מצוה כלל אך בדברי תורה בשושן הוא לומר שאין מצוה ולכן יצניע יותר את מעשיו, ומעתה יבואר היטב, דזהו שאה"כ והנפש אשר תעשה ביד רמה ובתרגום דיעבד בריש גלי וכו' והיינו בפרשסיא אך את ה' הוא מגדיף ר"ל דמיiri שעובר בדברי חכמים וכדאמרו ז"ל (פסחים כב, ב) את ה' וגו' לרבות ת"ח ועל זה ונכרצה מעמו דהעובר על דברי חכמים חייב מיתה ומ"מ די לו בעונש זה שבעה"ז,

אולם אם דבר ה' בזה ואת מצותו הפר כלומר שעובר על דברי תורה ממש, אך היכרת תכורת עונה בה דאף אם עונש בעונה"ז עדין חמור הוא ולא נTCPFER רק עונשו שמור לעונה"ב, וזהו דמתחלתה אמר רק מקרב עמה דמיiri בעובר אד"ח ולזה סגי בעונש מקרב עמה היינו רק בעונה"ז וס"ים עונה בה דמיiri בעובר אד"ת ובזה עונשו שמור עוד לעונה"ב.

מקור: אמרי שפר